

Forslag til lov om ændring i lov om afgift af spiritus, vin og øl

vedtoges enstemmigt med 137 stemmer; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den europæiske bosættelseskonvention med tilhørende protokol, undertegnet i Paris den 13. december 1955.

(Første behandling findes i tidenden sp. 93, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 109).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Forslaget til folketingsbeslutning som helhed sattes derefter til forhandling.

Frode Jakobsen: Udvalget har haft 2 samråd med udenrigsministeren. Formålet har ikke været at diskutere ændringer i bosættelseskonventionen — det har vi simpelt hen ikke nogen mulighed for — men at få belyst, på hvilke områder konventionen strider imod gældende dansk lovgivning — heller ikke dette for at få lovgivningen forandret, det kræver konventionen ikke — men for at få klarhed over de forbehold, Danmark har måttet tage for at kunne tilslutte sig konventionen. Herom har udvalget fået et fyldigt materiale fra udenrigsministeriet; det vil føre for vidt at gå ind på alle bestemmelserne, som sorterer under alle mulige ministerier. De spænder fra så vigtige ting

som udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom i Danmark, deres ret til indregistrering af skibe under dansk flag og deres virksomhed som apotekere til så beskedne ting som udlændinges ret til at opstille karruseller og lykkeshjul. Vi behøver ikke at gå ind på alt dette, fordi konventionen netop ingenting forandrer i disse forhold. Det er kun en registrering af, at vi i Danmark på de områder ikke går så vidt i liberalisering, som Europarådet kunne ønske. Måske burde vi nok overveje, om vi lidt efter lidt kan gå videre. Hvis vi er bange for at blive for revolutionære, kunne vi begynde med karrusellerne og lykkeshjulene.

Det er mit indtryk, at udvalget har været helt tilfreds med den udførlige redegørelse, vi har fået, og som kun meget summarisk har kunnet gengives i betænkningen.

Det spørgsmål har været rejst, hvordan forholdet nu bliver mellem denne konvention og EFTA og de seks' fællesmarked. Især de seks, men også de syv går hver for sig indbyrdes videre end konventionen, og man kan så spørge, om der er nogen mening med konventionen. Den ligger deri, at selv om den ikke går så vidt som de seks eller de syv, bringer den dem sammen, idet den omfatter begge grupper.

Vi har endelig spurgt om, hvor vidt de andre lande i Europarådet er nået, og her har svarene gennemgående været forholdsvis intetsigende, såsom at ratifikationen skrider fremad.

Vi kan derfor konstatere, at Danmark stadig har en chance for at blive det næstførste land til at ratificere denne konvention — for en gangs skyld — og det sker der ingen skade ved.

Jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale tinget at stemme for forslaget til folketingsbeslutning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 120 stemmer; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Der vil nu blive givet udenrigsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om opsigelse af telefonkoncessioner [af Aksel Larsen m. fl.].

(Første behandling findes i tidenden sp. 1216, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 129).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne: (*Aksel Larsen*): Ved første behandling af dette forslag henstillede den højtærede minister for offentlige arbejder til mig, at jeg tog forslaget tilbage. Han anførte forskellige argumenter for, at man ikke burde opsigelse telefonkoncessionerne, og ganske vist burde vi stræbe frem efter enhedsdrift i landets telefonvæsen, men han mente ikke, det ubetinget behøvede at være statsdrift, og det kunne så overvejes i de fem år, der fra 1. marts 1962 vil være, til telefonkoncessionerne udløber næste gang.

Jeg har ikke kunnet godkende ministerens dokumentation. Jeg finder, at det måtte være muligt at ordne problemerne med foreningen af telefonvæsenet i dette land og med at organisere statsdriften i det år, der er til rådighed fra nu af og til 1. marts 1962. Jeg kunne heller ikke godkende tanken om at organisere det som en art blandet aktieselskab, når den tid måtte komme, hvor vi skal have enheds-telefon, idet jeg mener, det eneste rigtige er at lade det være et statsforetagende, som det er i andre fornuftige lande.

På den anden side har jeg overvejet, om der måske kunne nås visse fremskridt ved, at vi tog vort forslag tilbage, og jeg har antydet, at vi kunne tænke os at overveje det ved at spørge den højtærede minister, om han, hvis koncessionerne forlænges for yderligere 5 år, eller rettere hvis de ikke opsiges nu, kunne tænke sig at få gennemført nogle ændringer i koncessionsbestemmelserne, hvilket naturligvis igen vil sige, at så måtte de alligevel opsiges, for at man derpå i løbet af en forholdsvis kort tid kunne nå til enighed om, hvilke ændringer der skulle indføres.

Det, jeg tænkte mig muligt at få indføjet

i koncessionerne, var, at udbyttemaximum skulle fastsættes til 5 pct. mod nu 7 pct., at den kurs, til hvilken staten efter udløbet af den nye 5 års periode kan overtage de private aktier, skulle nedsættes til 110, medens den efter de nugældende koncessioner er 125, at det skulle sikres, at såvel funktionærer som telefonabonnenter bliver repræsenteret i selskabernes bestyrelser, at bestyrelsesmedlemmernes honorarer nedsættes til højst halvdelen af det hidtidige, og at de samvirkende telefonselskaber forpligter sig til at udmelde sig af Arbejdsgiverforeningen.

Det er klart for mig, at de tre sidste forhold, det med funktionærers og abonnenters repræsentation i bestyrelserne, bestyrelsesmedlemmernes honorarer og medlemskab eller ikke-medlemskab af Arbejdsgiverforeningen, kan klares, uden at der sker ændringer i koncessionerne, idet de kan afgøres af selskabernes bestyrelser eller generalforsamlinger, hvor staten har flertal såvel i Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab som i Jydsk Telefon-Aktieselskab, medens den sammen med bykommunerne på Fyn deler flertallet i Fyns kommunale Telefonselskab.

Ministeren har afvist de ønsker, jeg fremsatte. Han mener, det er urimeligt at nedsætte det tilladte udbytte fra 7 til 5 pct., og hævder — jeg tør ikke bestride rigtigheden af det — at hvis man i en ændring af koncessionerne fastsætter, at hvis staten vil overtage de private aktier, kan det ske til en kurs af 110, kan de hidtidige private aktionærer forlange deres aktier indløst med det samme til kurs 125. Nu skulle jeg ikke græde, hvis det blev tilfældet, men jeg har efter omstændighederne ment, at så kunne jeg også frafalde dette krav.

Men jeg kan i hvert fald ikke frafalde kravet om, at telefonselskaberne skal udmelde sig af Arbejdsgiverforeningen. Jeg finder det ganske urimeligt for ikke at bruge stærkere udtryk, at sådanne koncessionerede selskaber, hvor staten oven i købet har enten aktiemajoriteten, det gælder Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab og Jydsk Telefon-Aktieselskab, eller ejer en betydelig del af aktiekapitalen, mens den øvrige del ejes af kommunerne, det gælder for Fyns kommunale Telefonselskab, er medlemmer af Arbejdsgiverforeningen